

Đề bài

Kể lại kỉ niệm về
một người thầy giáo
hay cô giáo đã dạy
em mà em nhớ nhất.

Bài làm

Dân tộc ta vốn có truyền thống “*Tôn sư trọng đạo*”. Truyền thống tốt đẹp đó luôn được giữ gìn. Đến nay, em đã hiểu sâu sắc vì sao như vậy? Càng hiểu ra, em lại càng kính trọng và yêu quý những người thầy cô giáo đã dạy em trong những năm qua. Một trong những người thầy mà em nhớ nhất đó là thầy Nguyễn Ngọc Kí, thầy đã dạy em suốt năm học lớp bốn dưới mái trường làng.

Hồi ấy, thầy vẫn ngày hai buổi tới trường. Ngôi trường của em học còn ộp ẹp lấm, nó đã xuống cấp vì tuổi thọ đã lâu. Tuy là ngôi trường gỗ đơn sơ ở một miền quê heo lánh nhưng thầy yêu nó lắm. Nói cho đúng hơn là thầy yêu nghề dạy học, yêu những đôi mắt trẻ thơ, yêu những tâm hồn bé nhỏ của chúng em.

Em nhớ nhất một buổi chiều mưa tầm tã, giọt ngã, giọt bay, bụi nước trắng xóa lao vào cửa lớp. Thầy Kí đang cần mẫn giảng bài trên bục giảng. Em nhớ rất rõ, hôm ấy là giờ toán hình học. Có lẽ vì cơn mưa khua động rất rào nên lớp thiếu tập trung, những đôi mắt ngây thơ của chúng em đang nhìn lơ đãng ra cửa sổ. Thế là cả lớp không hiểu bài, không làm được bài tập toán. Thầy ngừng giảng bài, nhẹ nhàng bước xuống lớp, rồi thầy đóng cửa sổ lại, sửa lại tư thế ngồi cho chúng em, yêu cầu cả lớp chú ý lên bảng. Thầy lại nhanh chóng bước lên bục giảng, ra lệnh cho cả lớp ngừng viết, đọc lại đề bài toán. Thầy chậm rãi giảng lại bài. Lời giảng rõ ràng, khúc chiết. Cả lớp lúc này im phăng phắc, không ai dám nói chuyện vì thấy áo thầy đã đầm mồ hôi, bụi phấn chập chờn trên mái tóc. Dường như lúc này thầy chẳng để ý gì xung quanh. Trước mắt thầy chỉ có học sinh, có lúc thầy lặp lại những nội dung cần thiết để khắc sâu vào trí nhớ chúng em. Rồi thầy nêu câu hỏi để kích thích tư duy, buộc chúng em tập trung suy nghĩ trả lời, từng cánh tay như búp măng non đưa lên. Thế là lớp đã hiểu được bài, làm được bài tập. Thầy mỉm cười sung sướng, đôi mắt hiền từ của thầy bỗng ánh lên niềm vui khó tả, một niềm vui của người thầy tận tụy với nghề, tận tụy với trẻ thơ.

Nhìn vẻ lo lắng của thầy lúc ấy, cả lớp cảm thấy ái ngại. Nếu như chúng em đừng lơ đãng vì cơn mưa bất ngờ thì đâu làm thầy nhọc nhằn đến thế. Lúc ấy, em chợt hiểu ra rằng:

Công cha, nghĩa mẹ ơn thầy

Học sao cho giỏi những ngày còn thơ.

Giờ đây, em đã học tập trong ngôi trường mới, một ngôi trường tương đối khang trang, nhưng hình ảnh của người thầy cùng mái trường làng ngày ấy mãi mãi trong em.